

Alyansa Bağlı

— Tuna M.Yaşar · 08 Şubat 2019

Turan kafasından hesap yaptı. “Alacağım araba otuz bin lira. Yemekten ekmekten kesersek on bin lira cebimde. Gece ışığı, gündüz televizyonu bırakırsak, buz dolabını, çamaşır ve bulaşık makinelerini de çalıştırmamak on bin lira da oradan. Suyumuzu da bakkaldan değil mahalle çeşmesinden. Yemek için ateşi bir defa çıkarız. Bir tencere dolusu yemek buz dolabı çalışmadığı için ısıtmaya da gerek kalmaz. Oldu mu sana bir on bin lira daha.” Diyordu.

Evet iş gerçekten kebaptı. Ama bunca hesap ardından çekeceği eziyetleri düşününce aklında şimşek çaktı. Bir anda araba almaktan vazgeçti. Elinde yedi bin lira yekun vardı. İyi düşünmeliydi.

Paranın harcanacağını inceden düşündü. Ne alacağına karar veremedi yedi bin lirası ile. Turan yerinden kalktı. Dışarıya çıktı. “Bu para ile gönlümce harcama yapabilirim. Ama önce ulaşım denen sorunu çözmek lazım. Evet ulaşım.” Dedi. Motor bayisine doğru yol aldı yürüyerek.

Marka ve servisi olan bir bayiye girdi. Turan önce motorları bir bir tanıdı, kokladı, hatta tattı. Motorlar temiz ve göz alıcıydılar. İçlerinden siyah olanı seçti.

Satıcı “Bu motorumuz altı bin beş yüz lira. Taksitle iki senede ödersiniz.”

Turan “Peşin para vereceğim. İkram yaparsınız.”

Satıcı “Biz bunu size vermeden önce servise vereceğiz. Eğer servisi aradan çıkarmamı isterseniz biraz ikramla altı bin iki yüz liraya fitim.”

Turan “Tamam alıyorum motoru.”

Satıcının bürosuna geçtiler. Turan parayı verdi. Az sonra satış işlemleri gerçekleşti. Turan motorunun anahtarını eline aldı. Hemen yandaki petrol istasyonuna motoru eli ile götürdü. Depoyu doldurdu. Yağı da tamamdı zaten. Motoru çalıştırdı. Hızla oradan uzaklaştı.

Nereye gidiyor bilmiyordu. Şehri çıkmış ıssız bucaksız yolda ilerliyordu. Akşama doğruydı. Turan Antalya'daydı. Turan yine yoluna Adana istikametinde ilerliyordu. Sahil kesimindeki lüks plaj ve oteller arada bir gözüne çarpıyordu. En çok hoşuna giden yolun altından kayıp gitmesiydi. Asfaltın orta şerit kesikleri düzmüş gibi geliyordu ona.

Neden sonra hızlı gittiğini anladı, yavaşladı. Kaskı başındaydı ama öğlenin sıcaklığı kaskın içini yakıp kavuruyordu. “Adana uzak değilmiş. Ne çabuk geldim buraya. Heyecandan olmalı. Her şeyi unutmuşum.” Diye söylendi.

Turan hala ilerliyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Aklında öyle bir plan yoktu. Yola çıkmalı beri hiç durmamıştı. Sadece trafik ışıklarında duruyordu. Şehrin içine bile girmemişti. İçinde ki bir ses ona ‘durma, ilerle, yol al’ diyordu. Aklına ‘bir şeyler atıştırırım, bir şeyler içeyim’ gibi şeylerde gelmemişti. Nereye gidiyordu Turan böyle. Turan bunu gayet iyi biliyordu. Ama bunu hiç düşünmüyordu. Düşünmek özgürlüğü kısıtlayan bir şeydi onun için. Turan hedefine ulaşmış, para denen şeyden motor sahibi olarak kurtulmuştu.

“Ne yani biriktirsem miydi?” diye söylendi. Adana'yı çıkmış Ceyhan ilçe sınırlarına girmişti. İlçeyi de kısa zamanda geçti. Toprak Kale kavşağına gelmişti. İşte şimdi motorunu durdurdu. Motorundan aşağıya

indi. Ağaçların arasına ufak su döktü.

“Benimsin artık Toprak Kale. Sana izimi bıraktım. Artık benden kurtulamazsın.” Dedi. Ağaçların arasından motorunun yanına geldi.

“Benim küheylanım. Sen ne güzelsin. Yakıtın dinazor sahibin insan. Ama sen nesin. Bir eşek mi. Yo sana hakaret etmedim. Trafikte yavaşladığında eşeksin. Hızlandığında küheylana dönüşüveriyorsun.” iye konuştu Turan.

Cebinden bir paket çıkardı. “Altı saattir ağzıma sigara almıyorum. Sigara içmeyi hak ettim.” Dedi.

Paketinden bir dal sigara çıkartıp yaktı. Efkâr bastı Turan’ı o an. Evinden binlerce kilo metre uzaktaydı. Şimdi ne yapacaktı acaba. Düşünce rejimini bırakıp geride bıraktığı kiralık evini aklına getirdi.

“Evde içindeki eşyalarda onların olsun. Ev sahibi alamadığı kira paraları yerine saysın. Esas evim benim İskenderun. Gerçi orada hiç akrabam yok. Ama bir iş bulursam herkes benim akrabam olur. Herkes beni o zaman sever. Ben tembelliğin daniskasını yaşıyorum şu an. Ama işe bir girdim mi bana işkolik raporunu kısa zamanda verirler.” Dedi.

Turan’ın aklına az ilerideki Erzin’e girişteki Issos harabeleri geldi. “Ulan Büyük İskender, senin büyüklüğün tembelliğinden. Ne kazma salladın ne kürek. Tahtınla dünyayı dolaştın. Elinde altın bilezik denen mesleğin bile yoktu. Olsaydı aklın daha iyi çalışır genç yaşta gitmezdin. Neyse İskender, senin sohbetine doyum olmuyor.” Dedi. Motoruna bindi.

Turan Erzin’i geçti. Yol kenarları limon, portakal bahçeleri ile doluydu. Onları seyrede ede ilerledi. Bir iki tane petrol istasyonu gözüne çarptı. Serin hava yüzüne çarpınca yağmur yağacağını o an anladı. Hemen önünden geçtiği kebabçıya gitmek için motoru ile yavaşladı, geriye döndü.

Tam istediği gibi bir yerdi kebabçı. Motorunu yağmurdan koruyabileceği yeri vardı. Motorundan indi. Küçük adımlarla üzeri branda ile kapalı yere giriş yaptı. Yağmur şiddetlenmiş brandaya çarpan damlalar ayrı bir şölen yaşıtıyordu. İçerden gelen kebab kokuları ‘işte bu, turist olmanın biricik hisleri’ dedirtiyordu insana adeta.

Turan bir porsiyonluk beyti kebabı siparişi verdi. Beklemeye koyuldu. O an garson elinde sıcak çayı getirdi, masaya Turan’ın önüne koydu. Garson ‘Afiyet olsun.’ Diyerek çekildi.

Turan geçmişe gitti. Payas’taydı Turan. Burayı çok iyi biliyordu. Babasının polislik yaptığı yerdi buralar. Babası bölge trafikteydi o zamanlar. Bir ara Turan buraya yürüyerek gelmiş, polis kampı bekçisi plaja kendisini zor sokmuştu. “Kimsin, necisin?” sorularına bekçiye onca dil dökmüştü. Vaziyeti bir polisin araya girmesi ile kurtarmıştı. “Hocanın oğlu o. Tanıdık bizden.” Demişti polis.

Az sonra beyti geldi. Turan kebabını bir çırpıda yalayıp yuttu. Parasını verdi. Bir demli çay daha istedi. Turan çayını “Yağmur dinse de gitsem” düşünceleri ile yudumluyordu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Ama bir türlü dinmek bilmedi.

Kebabçının önüne bir araba yaklaştı. İçinden genç bir kadın, annesi ve babası indi. Turanın kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. O kadın biricik gençlik aşkından başkası değildi. Adı Filiz’di. Yeni misafirler boş bir masaya oturdu. Turan Filiz’in elindeki alyansı gördü. Evliydi Filiz. Bunu şimdi öğreniyordu bir tesadüfle.

Turan “Tesadüf değil. Benin ta bilmem nereden buraya kadar düşünmeden getirten bu karşılaşma tesadüf değil.” Diye söylendi. Filiz gençlik aşkıydı. Ama annesi ve babasının yanında dönüp ona merhaba

diyemezdi. Turan ayının son yudumu ile yerinden kalktı. Motoruna yöneldi. Motoruna acı bir gaz verdi. Adeta Filiz'e "Sesimi unutma." der gibiydi. Diğer taraftan "Filiz artık alyansa bağlı. Benim gibi ölümsüz değil." Diye düşünödü.

Yolda giderken bunları düşünödü. Filiz ile konuşmamıştı ama en azından motorunun sesini duyurabilmişöti.

Tuna M. Yaşar